

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

•••••

Δ. Ν. ΜΠΟΤΑΣΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΓΕΝΙΚΟΣ τῆς γνωστῆς πατριωτικῆς οἰκογενείας τῶν Μποτασαίων, ἐγεννήθη ἐν Σπέτζαις ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Τὴν ἐκπαίδευσίν του ἔλαβε κατ' ἀρχὰς κατ' οἶκον παρὰ ἰδιαιτέρων διδασκάλων, κατόπιν δὲ ἐν Ἀθήναις ὅπου ἐφοίτησεν εἰς

τὸ γυμνάσιον καὶ διήκουσεν ἐπὶ τετραετίαν τὰ μαθήματα τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν του διωρίσθη ἀκόλουθος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀρχίσας ἔκτοτε τὸ λαμπρὸν καὶ ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ὠφέλιμον πρὸς τὴν πατρίδα διπλωματικὸν στάδιόν του.

Ἄλλὰ σοβαροὶ λόγοι ὑγείας ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ ὀλίγον καιρὸν κατόπιν τοῦ διορισμοῦ του. Ἐπεβὰς ἐπὶ τοῦ ἰδιοκτητῆ του πλοίου τοῦ πατρός του ἐταξείδευσεν ἀνὰ τὴν Μεσόγειον καὶ τὴν Μαύρην θάλασσαν περιπλέον τοῦ ἐνὸς ἔτους, καὶ ἀποκατασταθείσης τῆς ὑγείας του οὕτω, μετέβη κατόπιν εἰς Ἀγγλίαν ὅπου, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ μακαρίτου Π. Ῥάλλη, ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον. Αἱ ἐμπορικαὶ του ἐργασίαι συντόμως παρέσυραν αὐτὸν εἰς τὸν Νέον Κόσμον καὶ περὶ τὰ 1860 εὑρέθη ἀποκατεστημένος ἐν Νέα Ὁρλεάνη. Ἐνταῦθα ἔλαβε τὸν πρῶτον διορισμὸν του ὡς ὑποπρόξενος. Αἱ ἐργασίαι του εὐωδόθησαν καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐσύναξεν ἀρκετὰ πλοῦτη. Ἐν Νέα Ὁρλεάνη διαμένων ἐνυμφεύθη κόρην Ἑλληνίδα, τὴν δεσποινίδα Μπενάκη.

Ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν γάμον του μετέβη καὶ ἀποκατέστη ἐν Νέα Ὑόρκη ὅπου διωρίσθη καὶ πάλιν ὑποπρόξενος, καὶ ὅπου αἱ ἐνέργειαι του καὶ ὡς ἐμπόρου καὶ ὡς ἀντιπροσώπου τῆς πατρίδος εὗρον εὐρύτερον κύκλον. Πολύγλωσσος, κάτοχος πλουσιοπαρόχων μέσων καὶ βοηθούμενος ὑπὸ δεσποίνης χαριτωμένης, κατέσχεν ἀμέσως ἐπιζήλον θέσιν ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ κοινωνίᾳ τῆς Μητροπόλεως τοῦ Νέου Κόσμου, τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος οὐ μόνον παρὰ τῶν πρωτίστων ἐγχωρίων πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ξένων συναδέλφων του, καὶ ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἵτινες ἂν καὶ ἦσαν ὀλιγάριθμοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κατεῖχον ὁμῶς τὰς πρώτας θέσεις εἰς τὸ ἐμπόριον μὲ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Μεσόγειον καὶ ἄλλας χώρας.

Μετὰ τινα ἔτη προήχθη εἰς Πρόξενον, τιμηθεὶς συνάμα διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος διὰ τὰς μέχρι τότε ὑπηρεσίας του. Ἦδη ἦτο καὶ πατὴρ δύο τρυφερῶν τέκνων.

Ὁ τηλεγράφος, ἡ ταχυτέρα καὶ τακτικωτέρη συγκοινωνία μετὰ τὴν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς καὶ ἡ ἐξάπλωσις τῶν τραπεζικῶν εὐκολιῶν ἐπέφερον ριζικὰς ἀλλαγὰς εἰς τὸν τρόπον τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν τοῦ βίμβακος (εἰς ὃ εἶδος ἐμπορεύετο) φαίνεται δὲ ὅτι ὁ κ. Μπότασης, ἐν τῷ πληρώματι τῆς εὐτυχίας του, δὲν πρηχολούθησεν ὅσον ἔπρεπεν αὐστηρῶς τὴν νέαν φάσιν τῶν πραγμάτων, διότι ἔκτοτε τὸ ἐμπορικὸν του στάδιον ἔμεινε στάσιμον.

Ἄλλως ὅμως ἔχουσι τὰ τοῦ διπλωματικοῦ σταδίου του. Αἱ ἀληθεῖς ἐκδουλεύσεις του πρὸς τὴν πατρίδα ἤρχισαν ἀπὸ τὸ 1872 ὅτε σταλείς ὑπὸ τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ Δ. Γ. Βούλγαρη κατώρθωσε τὴν ἐλάττωσιν τοῦ δασμοῦ τῆς σταφίδος ἀπὸ 2 $\frac{1}{2}$ εἰς 1 $\frac{1}{2}$ σέντ τὴν λίτραν. Ἡ τότε Κυβέρνησις ἀναγνωρίζουσα καὶ ἐκτιμῶσα τὰς ὑπηρεσίας του ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ παράσημον τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

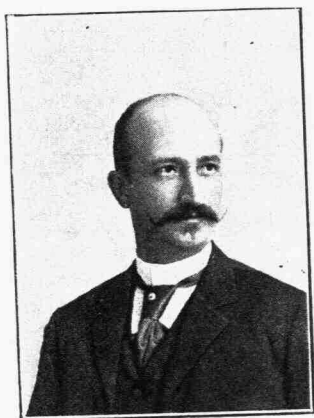
Τὸ 1890 ἐστάλη ἐκ νέου εἰς Οὐάσιγκτῶνα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ κατώρθωσε τὴν ἐντελῆ ἀτέλειαν τῆς σταφίδος ἀνταμειφθεὶς διὰ τοῦτο διὰ τοῦ παρασήμου τῶν Ταξιαρχῶν.

Αἱ ἐνέργειαι τοῦ ἐν Οὐάσιγκτῶνι κατὰ τὸ 1893 καὶ 1894 εἶνε ἄνυπολόγιστοι, ὡς μαρτυροῦσι τοῦτο τὰ πρακτικὰ τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τῆς Γερουσίας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐστέφθησαν ὡς αἱ προηγούμεναι του διὰ τῆς ἐπιτυχίας. Οὐχ ἦττον πάντοτε ἀγρυπνος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος συνετέλεσεν ὅχι ὀλίγον διὰ τῶν συμβουλῶν του εἰς τὴν ἀτέλειαν τῆς σταφίδος, ἣν κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐπέφερον δικαστικῶς οἱ κ.κ. Austin, Michols et Co.

Εἶνε πρὸ πολλῶν χρόνων πρῦτανις τοῦ Προξενικοῦ Σώματος καὶ κατέχει πάντοτε τὴν ὑψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν του. Ὑπῆρξε καὶ εἶνε ὁ προστάτης τῶν προσερχομένων ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων, οὐ μόνον διὰ τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ συχνότατα καὶ διὰ τῆς κατὰ δύναμιν ὑλικῆς βοηθείας του Ἐτιμήθη διὰ ξένων παρατήμων.

Ἡ θερμότερα σπουδὴ του εἶνε τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα ἐφ' οὗ ἔγραψε πολλάκις εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν τύπον καὶ πολλὰς ἔδωκε δημοσίους ὁμιλίας.

Τοιοῦτος ἐν σκιαγραφίᾳ ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα πρὸ χρόνων πολλῶν, ἀμισθὶ καὶ ἀποτελεσματικῶς. Δικαίως ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν τὸν πρόμαχον τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ ὅσοι γνωρίζουσι τὰς ἐκδουλεύσεις του.

N. ΚΟΛΛΑΡΟΣ

ΕΚΕΙ όπου άλλοτε ήχμαζεν ἡ μεγάλη ἑλληνικὴ φυλὴ, ἐκεῖ όπου διεσώθη, ἐρριζοβόλησε καὶ ἀνεπτύχθη τὸ ἑθνικὸν αἶσθημα, καὶ ὁπόθεν ἐξέλαμψαν αἱ πρῶται φλόγες τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος καὶ ἐξερράγη μυριόστομος τοῦ Ἱεροῦ Λόγου ἡ κραυγὴ: ἔλευθερία ἢ θάνατος, ἐκεῖ τώρα εἰρήπια καὶ συντρίμματα! Ἡ παραδουνάβειος καὶ καλὴ Ῥουμανία, ἡ Βλαχία τῶν παλαιότερων χρόνων, ἡ ἄλλοτε τροφοδότις καὶ σώτειρα, σήμερον ἐγένετο ὁ τάφος τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν. Οἱ ἐκεῖ καταφεύγοντες Ἕλληνες ἐκ τῶν ἐγγύς χωρῶν τῆς Μακεδονίας καὶ Ἡπείρου ἐκρουμουνίζονται μετὰ τσαυτῆς εὐκολίας, ὥστε κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην γενεάν, πλὴν τῆς γλώσσης καὶ τοῦ αἰσθήματος, ἀποβάλλουν καὶ αὐτὸ ἔτι: τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα.

Τίνα τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης ἀπορροφήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, καὶ ἂν συμβάλλωσι: πρὸς ταύτην τὸ ἐμῶδοξον τοῦ θρησκευματος, ἢ ἡγενομία τοῦ κράτους καὶ ἡ εὐμάρεια τοῦ Ῥουμανικοῦ ἐ-

δάφους καὶ τὰ θέλγητρα τῆς ρουμανίδος γυναικός, ἢ ἡ ἔλλειψις ἐπαρκούς καὶ πατριωτικῆς προξενικῆς ἀρχῆς, δὲν ἀπόκειται νὰ ἐξετάσωμεν ἤδη. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ Ῥουμανία, ὡς ἄλλη Κίρκη ἠδουπαθῆς καὶ γόησσα, ἐλκεί καὶ ἀφομοιοῖ καὶ κατακτᾷ ὅσημέραι τὸν ἑλληνισμόν, καὶ τὸ φαινόμενον εἶνε ἄκρως θλιβερόν καὶ ἀπελπιστικόν. Διὰ τοῦτο οἱ αὐτόθι ὀλίγοι ἀκραιφνεῖς Ἕλληνες, οἱ ἀποτελοῦντες παρήγορον ὄασιν ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας ἐκείνης τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος, οἱ μετὰ πίστεως καὶ ἐμμονῆς θαυμασίας ἀκολουθοῦντες τὰ πάτρια καὶ τιμῶντες τὴν ἐκθρόψασαν αὐτοὺς Ἑλλάδα καὶ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας, εἰσὶν ἰδιαιτέρας τιμῆς καὶ μείας ἄξιοι.

Ἀρχόμεθα τῆς πινακοθήκης τῶν ἀγαπητῶν καὶ πολυτίμων τούτων τέκνων τῆς πατρίδος ἀπὸ τοῦ κ. Ν. Κολλάρου.

Δὲν ἔχει οὔτε πλοῦτον ἐπιβάλλοντα οὔτε στιλπνότητα καὶ ἐπιφάνειαν κοινωνικῆς περιωπῆς, οὔτε ἀξιώματα, οὔτε τίτλους. Δὲν εἶνε τοῦλάχιστον οὔτε πρόξενος. Ἄλλ' ὁ κ. Κολλάρος εἶνε πατριώτης, πατριώτης ἀκραιφνῆς καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, εἰς τὰς φλέβας τῶν ὁποίων κυκλοφορεῖ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστις καὶ ἡ αὐταπάρνησις πρὸς τὴν πατρίδα καὶ οἱ ὅποιοι, ἄλλοτε ποτε, ἐδημιούργηταν ἐκ τοῦ χάους καὶ ἐπλασαν καὶ ἐδόξασαν καὶ καθηγίασαν διὰ τοῦ αἵματος τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀγαπητὸς καὶ δημοφιλῆς εἰς πάντας, Ῥουμούνους καὶ Ἕλληνας, διὰ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν θερμότητα τοῦ αἰσθήματος, καταλιπὼν τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα Τήνον δεκαετῆς ἔτι καὶ ἐγκαταστάς ἐν Βουκουρεστίῳ, ἐγένετο διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτήτης ἐνός τῶν λαμπροτέρων καὶ μεγαλειτέρων ξενοδοχείων τῆς ρουμουνικῆς πρωτευούσης. Ἄλλὰ τὸ πολυτελές μέγαρόν τοῦ καταστήματός του ἤμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ μᾶλλον ὡς κέντρον ἑλληνικόν, ὡς παράρτημα μᾶλλον τοῦ ἑλληνικοῦ προξενείου, προσφέρον πᾶσαν δυνατὴν ἐκδούλευσιν, πᾶσαν εὐκολίαν, πᾶσαν ἀντίληψιν εἰς πάντα προσφεύγοντα Ἕλληνα. Πρῶτος αὐτὸς θὰ καταβάλλῃ τὸν ὄβολόν του ὑπὲρ οἰασδῆποτε ἐθνικῆς εἰσφορᾶς, αὐτὸς θὰ πρωτοστατήσῃ εἰς πᾶσαν ἀγαθοεργὸν ἢ πατριωτικὴν πράξιν, αὐτὸς θὰ παρακινήσῃ, θὰ τρέξῃ, θὰ ηλεκτρίσῃ καὶ ἄλλους, θὰ ἐνεργήσῃ, θὰ ἐνθουσιάσῃ, διὰ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ὑπηρετήσῃ κἄτι τι τὸ ἑλληνικόν. Δραστήριος, διορατικὸς, ἀκούραστος, γνωρίζων ὅλα τὰ παρασκήνια, τὰς ἕξεις, τὰ μυστήρια τῆς ρουμουνικῆς πρωτευούσης, ἀγαπητὸς εἰς ὅλους, μὲ τὰ κεφάλαια τῆς δημοτικότητός του, τῆς ἀμερίστου ὑπολήψεως καὶ τῶν σχέσεων, ὧν ἀπολαύει, δὲν παύει νὰ βοηθῇ τοὺς Ἕλληνας, ὅσοι προσφεύγουν παρ' αὐτῷ, κἄποτε νὰ διασφῆξῃ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς ρουμου-

νικῆς δικαιοσύνης καταδικωμένους δι' ἀληθῆ ἢ ψευδῆ αἰτίαν. Γλυκὺς τὸ ἦθος, ἀξιάγαστος εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς σχέσεις, φίλος ἐγκάρδιος μὲ θέλησιν καὶ ἐνεργητικότητα σπανίαν, μὲ ἄπταιστον κοινωνικὴν μόρφωσιν, μὲ χαρακτῆρα εὐθὺν καὶ ἰσχυρόν, πρὸ παντός· δὲ μὲ τὸν ἄσβεστον ἔρωτα καὶ τὴν πίστιν πρὸς τὴν πατρίδα, ἧς παρακολουθεῖ ὡς ἀφωσιωμένον τέκνον τὰς περιπετείας καὶ τὰς τύχας, ἰδοῦ ἐν σκιαγραφίᾳ ὁ ἀγαπητός μας Ν. Κολλάρος, παρὰ τὴν μετριοφροσύνην τοῦ ὁποίου χαράττομεν κατὰ καθῆκον τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς, καὶ γνωρίζομεν διὰ τῆς ἄνωθι εἰκόνας τὴν συμπαθεστάτην αὐτοῦ φυσιογνωμίαν.

Εἶθε ἡ πατρίς νὰ ἔχῃ νὰ ἐπιδεικνύῃ πάντοτε σεμνυνομένη τοιαῦτα τέκνα τιμῶντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ ἐργαζόμενα κατὰ τὸ ἐνὸν ὑπὲρ τῆς τιμῆς, τῆς προόδου καὶ τοῦ μεγαλείου της.

Γυναικεῖα φιλοφρόνησις.

- Εἶνε γιὰ νὰ μὴν κλαίς, καυμένη Λίτσα.
- Τὶ τρέχει, καλέ· μὲ τρομάζεις!
- Νά, ἀνεκάλυφα πῶς ὁ ἄνδρας μου μὲ πῆρε μόνον γιὰ τὴν προῖκα!
- Καὶ δὲν χαίρῃσαι; Αὐτὸ θὰ πῆ πῶς δὲν εἶνε τόσο βλάκας ὅσον φαίνεται.
- !!!